

Do koupelny vtrhl otec, zblednul, když uviděl Nat ležící na podlaze. Ale pak ji zvedl a odnesl na postel. Matka zatím šmejdila v koupelně. Našla pohozenou buchnu, kterou štitivě odnesla. Pomalu jsem je následovala.

„Podívej se, to jsem našla na zemi. A viděl jsi její zničený ruce?!“

„Viděl. Ale teď s tím nic nesvedeme. Musíme počkat, až to z ní vyprchá... No tak, nebreč. Pláčem nic nevyřešíme. Rozumně si s ní promluvíme a třeba se ukáže, že ve skutečnosti je všechno jinak,“ utěšoval mámu, i když sám vypadal, jako by se měl každou chvíli zhroutit.

„A jak by to mělo být? Podívej se! Vždyť máš neklamný důkaz, že tvá dcera bere drogy.“ Máchala mu pichnou před nosem.

„Uklidni se. Určitě se najde nějaké řešení,“ dodal přesvědčivě. „Pojď dolů, něčeho se napijeme a pak se vrátíme.“

Máma se zmočila jen na souhlasnej vzlyk.

Když se vzdálili, Nat otevřela jedno oko pobaveně se uchechtla.

„Maj mou pichnu a stejně tomu nechtěj věřit. To mě poser... Víš, co to pro ně znamená? Všechno. Nikdy by si nepřipustili, že jejich dcera bude fetovat. Že obě jejich dcery budou fetovat... Máma ani nevyleze ven, aby ji sousedi nepomluvili... Celý dny bude se mnou doma... Mazec!“ Rozesmála se a já se musela smát s ní. Nat bude muset sedět doma a ukazovat jim, jak je hodná. Zatímco já jí budu dodávat fet... Nemaj šanci, oni nemaj šanci. Je to absurdně vtipnééé!

Do pokoje se vrátili rodiče a zmateně si Natálii, která se pořád ještě třásla neovladatelným smíchem, prohlíželi.

„Můžeš mi říct, čemu se směješ?“ otec s ní lehce zatřásl, ale ona se rozesmála ještě víc. Rodiče radši vyklidili prostor...

Vyprávěly jsme si blbý vtipy a smály se jim, i když jsme je nechápaly... A nikdy jsme je pochopit neměly. Smrděly haluzem a kravinama... Ale i přesto nám přes dvě hodiny stačily ke štěstí...

„Kurva, Anko, oni to věděj! Budou mě držet doma a nesmyslně se o mě starat. Do prdele, Anko,

co jsme to provedly?“ vyčítavě na mě zírала, jako by to byla moje vina. Nesmála se, zčistajasna upadla do hysterie.

„Stejně by se to jednou domákli...“

„Nemuseli se to domáknout dneska, kdyby...“

„Kdybys neměla absták, kterej sis zavinila sama, tak se neopovaž házet to na mě!“

„Já nemám absták!“

„Jasně!“ smála jsem se jí do očí. „Asi to nepoznám. Ty nepoznáš, jak na tom seš. Pác o drogách ještě furt nic nevíš. Sice je bereš, ale nevíš jak, kdy, kde a proč, drahá sestřičko. Že ses složila, je důkaz!“

„Tak jsem se složila, no a co? Žít se má naplno, a když zjistím, že to nezvládám, tak radši ještě přidám a rozsekám se vlastní buchnou, než abych pykala za svůj posranej život.“

„Možná teď je ta pravá chvíle přestat... možná bys to měla zkusit... možná bych do toho šla s tebou...“

„Přestat? Proč? Omezit to musím, ale přestávat? Abych žila nudným životem a ničím se neohrožovala? Abych byla čistá, ale dál snášela posměšky lidí typu:

„Ona je bejvalá feťačka, ukažme si na ni a zasmějme se jí, ha ha ha.“ A co lidi kolem mě? To se s nima mám přestat stýkat, nechat je jen tak za sebou, zapomenout? Kvůli vlastní záchraně vyškrtnout všechny ze svého seznamu? Vymazat minulost? Copak to jde? Já to nechci vědět... já to nechci. Ne, díky!“

„Lidi... jo, to znám. To je na tom nejtěžší. Taky bych bez svých lidí neuměla žít. I když se s nima teď nevidám, tak na ně musím myslet. Bez fetu by se dalo pokračovat. Bez fetu by se dalo žít. Ale bez nich je to peklo. Parta se vzájemně podrží, zesměšní i bolestně podrazí. Nejde se ale rozpojit. Chyběl by dílek jako v našem puzzle, se kterým jsme se tak kurevsky dlouho skládaly... Ale s nima se toho nezbavíš. Vždycky se najde ten, kdo ostatní stáhne dolů. Polapí je.“

„Řítím se do hajzlu, ale nesere mě to. Nesere mě to kvůli nim. Jak sama říkáš... lidi z party prožívaj všechno spolu..., ale měli by spolu i chcípnout! To je to správný přátelství! Jiný není. Na jiný kašlu. Rodičům prostě budu lhát, až do doby, než dopadnu jako ty. Bude to pro všechny lepší.“

„Natálie, pojď ihned dolů!“ řval otec pod schody. S povzdechem jsme ho poslechly, i když každá chtěla ještě něco podotknout...

Máma nešťastně seděla na gauči a otec rozčileně přecházel po kuchyni. Natálie se opatrně posadila na druhou konec a zarputile pozorovala podlahu.

„Mami,“ špitla.

Ta jen zavzlykala. Raněná matka, která po vší té lásce, co svému dítěti dala, musí takhle zoufale trpět. Ranilo ji to víc než všechny hrůzy světa... Jakej čas potřebovala, aby se smířila s mým odchodem? Už na mě úplně zapomněla? Unese její srdce další zklamání? Brečí... ona brečí... kvůli nám... kvůli svým dcerám... Palčivý slzy jí stékají po tváři a prohlubují další vrásky. Vzlyká jako raněný zvíře... Ale ona není zvíře... je to naše máma a my nesnášíme její pláč. Nejradši bych se zahrabala někam hodně hluboko. Radši bych chcípala, abych se na svou trpící mámu nemusela dívat. Jak se mám vrátit? Jak? Jak? Ať něco přijde, rychle. Ať na Nat přestane reagovat! Ano, to bude nejlepší... Rány se zacelej. Mysl se zatemní. A my zmizíme... Nezasloužíme si její lásku!

Otec se vrátil se šálkem čaje pro mámu. Ruce se jí trásly tak silně, že ho radši položil na stůl a stoupl si přímo před gauč... Nesnáším, když je moje máma bezmocná a její starosti za ni řeší někdo jiný.

„Ukaž,“ vyhrnul Nat rukávy. Naštěstí měla jen těch několik vpichů... až by si jeden myslel, že to není nijak zvlášť vážný...

„Uvědomuješ si, co děláš? Víš, že jsi klidně mohla umřít?“ tátovi se zlomil hlas. Už nevypadal našťavaně... spíš zoufale. Asi si nechtěl připustit, že jeho dcera byla natolik blízko smrti. „Proč? Řekni nám, Natálie, proč? Copak jsme ti něco udělali? Vždyť máš všechno, co jsi chtěla. Ve škole žádný problémy nemáš... To ti tví kamarádi z té Wymejwárny. Ten Tom, se kterým se taháš po nocích, že to byl on, kdo ti to nacpal?! A jak dlouho už to vůbec trvá? Je ti doufám jasné, že v tom nebudeš pokračovat. Nebudeš se s nima stýkat. Hned zítra tě odvezu k doktorovi, aby ti zajistil léčení. Tvá chyba, tvá ostuda.“

Zdál se mi jistě v tom, co říkal. Když se to provalilo u mě, zmohl se jen na ještě větší a delší PROČ?!

„Ale tati, jít na léčení vůbec není potřeba. Prostě jsem si to zkusila a dost. Dokážu s tím přestat a v žádném případě v tom pokračovat nechci. Víím, co drogy s lidma dělaj, a nemíním taky tak skončit. Věř mi, tati...“ zkoušela na něj nevinnej kukuč. Trošku ho, překvapivě, uklidnila. Ještě aby ne! Byla to moje slova, kterejma jsem ho já sama chlácholila. Zase se opičí! A úspěšně... protentokrát!

„Měl bych ti věřit?! Zklamala jsi nás.“

„Nevěř jí,“ ozvala se máma. „Určitě se snaží obelhat nás. Zítra pomazeš k lékaři a hotovo. Nebudem o tom dál debatovat.“ Zvedla se a bez jedinýho ohlédnutí vyšla nahoru.

„Já nikam nepudu, to radši uteču,“ protestovala Nat.

„Opravdu s tím dokážeš přestat?“ pochyboval otec.

„Už jsem přestala. Ty rány mám od toho, jak jsem se nemohla strefit. Přece víš, že nemám ráda jehly... Nedokázala bych to dělat každěj den.“

„Natálie, já ti věřím a mamince se to pokusím vysvětlit, ale začneš se učit, budeš nám přesně hlásit,

kam jdeš a s kým, a jestli s tím znovu začneš, tak jdeš ihned na léčení. Je ti to jasné?“

„Je... díky, tati.“

„Doufám, že mi nelžeš... Tak dobrou noc!“

„Sprostě jsi papouškovala moje vlastní slova!“ prskla jsem na ni, když tátova záda zmizela v ložnici.

„Já víím, ale předtím zabraly.“

„Jo! Páč jsem je řekla já.“

„Ne! Páč na ně rodiče skočej vždycky. Je to snadnější než si připustit, že jejich výchova selhala.“

„Nesváděj všechno na ně. Já jsem se rozhodla sama za sebe. Ne kvůli výchově rodičů. Oni za náma nechodili a neříkali nám – papkejte drogy, jsou dobrý!“

„Oni s náma nemluvili vůbec, když o tom přemejšlím.“

Zmlkly jsme. Někde tam byla pravda. Nebyla vidět. Nebyla slyšet. Ale byla tam. Zarejvala se hluboko do uší a němě se zahryzávala do celýho těla.

EJŠÍ

„NEMÁM PRACHY! Nemám, kurva, žádný prachy!“ probudila mě Natálie. Očividně prošmejdila celej pokoj.

„A co s tím mám dělat já?“

„Musíš mi půjčit. Za chvíli budu mít absták a nemohla bych jít do školy.“

„Vždyť sis včera kupovala dvě psaníčka, kde jsou?“

„Kde by byly... Večer jsem se musela uklidnit a ráno nakopnout... Anko, musíš! Jinak to tam nevydržím!“

„Nemůžu tě sponzorovat pokaždý, když ti dojdou prachy. Co pak budu dělat zase já?“

„Nebud' takovej škrť! Vráťím ti je! A i kdyby ne, tak si je můžeš kdekoliv a kdykoliv sehnat!“

„Jo, ale pro sebe! Nebudu krást, aby ses zfetovala.“

„Ty můžeš všechno a já nic. Radši se podívej na sebe a pak rozhoduj o druhých! Ale neboj se... Teď mi je půjč a nikdy už po tobě nic chtít nebudu.“

Vysypala jsem z kapsy u kalhot několik stovek a pár drobných. Zbytek mých úspor.

„Jenom?“ zhrzila se Natálie.

„Víc nemám.“

„Jen jestli nekecáš.“

„Vrať mi je, jestli se ti to nelíbí.“

„Ne, někde si dopůjčím zbytek. Odcházím. Zatím.“

„Hm...“

Z mý starší a dokonalý sestřičky se stal větší toxík, než jsem já... Čekala bych to? Tady je přesně do puntíku vidět, že drogy jsou jedním z problémů celého lidstva. Je to nemoc, která sice postihne jednu osobu, ale ta ovlivní všechny ve svém nejbližším okolí. A my jsme ovlivněný v nejvyšší míře. Jsme sestry. Jedna krev. Stejná chyba – stejný trest pro každou.

Napišu jí dopis. O některých věcech prostě mluvit nedokážu, tak píšu dopisy. Je to lepší. Je to osobnější. Pravdivější a srozumitelnější.

Pojď, Nanie, půjdeme ven. Zajdeme na pouť. Okrademe tam bezmocný babičky. A budeme se tomu řehtat jako nakožený dětičky...

To bys, Nanie, chtěla, vid'?

Kurva, Nanie, proč mi nikdy neřekneš, co bys doopravdy chtěla? Co cítíš... Na co myslíš? Já vím, že jsem stín... Neviditelná..., ale pro tebe ne... Chtěla bych o tobě tolik vědět, ale ty na to nereaguješ. A mě to ždímá... Že jsi venku s jinýma. Nezřízeně se s nima zfetováváš... Může tě to zabít. Ty to nevidíš a na mě nemyslíš. Můj pád měl pro tebe být varováním... ne vzorem. Nejsem vzor, nejsem ikona. Jsem shit...

Sakra, Nanie, ztratily jsme k sobě cestu, zahodily důvěru... a možná že jsme ani jedno mezi sebou neměly... Ale i přesto tu nechci bejt a vidět, jak kleš ke dnu...

Nanie, vzpomínáš si ještě, jaký to bývalo? Víš, jak mi rodiče říkali: „Vezmi si příklad z Natálie!“ A tys jim přikyvovala? Tak mi pověz... pověz mi, z jaký Nanie? Ta první je chytrá, skvělá holka. Ale ta druhá? Tu ani pořádně neznám.

Jasně, Nanie, nemám právo soudit. Jsem stejná. Ale vím víc. Vím, že drogy jsou konečná, a ty máš něco, pro co můžeš žít... Máš sebe, máš mě... a někde jsou další miliony milionů důvodů...

„Napsala jsem ti dopis...“

„Já vím, četla jsem ho...“

„A?“

„A co?“

„Jakej pocit z něho máš?“

„A jakej pocit z něho máš ty?“

„Dobře... Proto jsem ti ho taky dala. A ty?“

„Nevím... Nejsem závislá. Necejtím nebezpečí.

Mám jen zabíječe času. Nudy a všeho toho odporného stereotypu. Co mě v životě čeká? Každý ráno jít do školy a učit se spoustu věcí, který ani nevyužiju. Až dostuduju, budu pracovat. Živit svou rodinu a denně se za něčím honit... Za čím?

Dneska jsem šla po venku. Všude bylo tajuplný ticho, ovzduší vonělo čerstvě vypraným prádlem. Najednou se obloha hrozivě zatáhla. Co se stane? Začne pršet? Vysvitne slunko? Připadala jsem si tak

nicotná proti všemu. Asi jako muška v hrnku s čajem. Chtělo se mi hlasitě se zasmát... vždyť život je někdy pěkný... Ale co si mám vybrat? Vybrat si dům, koberec na míru, spokojený život... A co z toho? Nevím sama. Vybrat si zsranej život někde dole a odejít, až mi dojdou síly? O nic se nestarat, mít ranec zážitků v kapse a své lidi za prdelí? Asi jo. Co víc můžu chtít?

Máš pravdu. Nemáš právo soudit. Jsi stejná... víš, že mám pravdu, ale nepřiznáš si to. Závidíš mi partu, závidíš mi i ten nos bílej od háčka... ty nemáš nic z toho, co fet dělá fetem... z čistý žárlivosti chceš, abych přestala. Tak to je, má drahá sestřičko. Nechci a nebudu se s tebou o tom dál bavit. Když pomlčíme, bude to pro obě lepší... bude to mnohem míň reálný a bolestivý.“

„Natálie...“

„Mlč, prosím!“

Spadly jsme do života tak, jako se padá ze skály. Rychlejš a bezbolestnej pád s jasným cílem, kterej má řešit situaci. A já zase zapomínám dny, jak maj jít za sebou. Zase to nedávám. Zase nevím, co to vlastně je REALITA.

* * *

Potkala jsem Bočku dole ve městě. Takový setkání po relativně dlouhý době by mělo bejt předpokladem k radosti. Ale každá z nás se bála tý druhý. Bočka byla čistá a doufala, že nic nevytáhnu a nezačnu jí nabízet. A já měla obavy z tý její hříšný čistoty.

Nechte si své řeči o tom, jaký je odvykání krásný! Já to nechci a nepotřebuju to slyšet!

„Kde máš Dropa?“ optala jsem se po chvíli, když jsem odtrhla oči od jejích tkaniček, které se zamilovaně proplétaly.

„Toho ještě nepustili. Jenom já a Klasa jsme se dostali ven. Teda, Klasu vyhodili...“

„Proč?“

„Nějak se mu podařilo zapálit záchod v prvním patře. Prej mu byla zima.“

„Aha...“

„Hele, já už musím jít. Rodiče na mě čekaj. Určitě se zase potkáme.“

„Jo, jasně. Jaký to je, Bočko?“

„Jaký je co?“

„No, vrátit se. Objevit se. Jaký to je? A neříkej, že skvělý...“